Un gran Girona fa una demostració de poder amb la victòria a Osca

Portu i Borja García capgiren el gol inicial de Nagore per donar un triomf de prestigi als de Machín i consolidar-los en els llocs d'ascens directe · Longo perdona la sentència fallant tot sol davant del porter

Un gran Girona fa una demostració de poder amb la victòria a Osca

Potser no té el nom dels Llevant, Valladolid o Mallorca però el Girona s'ha convertit ja en un dels grans de Segona A. Ahir ho va tornar a confirmar després de ventar el cop de puny que demanava Machín i imposar-se a l'Alcoraz, on l'Osca esmicolava els seus rivals com mosques. El Girona no només no es va deixar sinó que va respondre a l'atreviment dels locals (1-0, m.3), remuntant el partit amb una exhibició de pitet de com guanyar un partit fora de casa. Abans de la mitja hora de joc, Portu i Borja García ja havien capgirat el marcador i encarrilat una victòria que no va perillar en cap moment, malgrat perdonar la sentència uns quants cops. L'1-2 al camp d'un rival directe, rendit al final a la superioritat blanc-i-vermella, confirma el Girona com l'equip més en forma del moment, amb 13 punts de 15 i tres victòries seguides. L'embranzida que ha agafat l'equip convida a somiar i a creure en un equip que va llançat.

Machín temia les pilotes a l'olla d'un conjunt aragonès que no va necessitar penjar cap esfèrica a l'àrea per avançar-se al marcador. Va ser en una acció d'estratègia en un servei de córner en què Nagore va agafar tot el Girona despistat i ho va aprofitar per fer l'1-0 amb un xut creuat. Pitjor impossible podia començar el conjunt gironí davant un Osca que venia de guanyar i bé els darrers quatre partits a l'Alcoraz. Un gol en fred que feia anar de remolc només començar els de Machín davant un rival directe envalentonat i amb molta confiança.

El Girona no es va arronsar malgrat la garrotada inicial i va buscar respondre de seguida. Longo, amb un cop de cap centrat a les mans d'Herrera, va tenir l'empat. De temps n'hi havia però calia seguir amb la reacció. Ben poc trigarien els gironins a igualar el partit. Ho faria Portu, que després de rebre d'Aday per l'esquerra, va desfer-se d'un parell de rivals dins l'àrea i va definir a la perfecció per empatar el partit. El gol del murcià feia justícia als mèrits d'un Girona a qui l'1-0 havia fet treure la ràbia. El partit havia començat d'una manera trepidant amb arribades a les dues àrees i dos gols abans del primer quart d'hora. Amb l'empat, el Girona va veure com els locals tornaven a pressionar més i a aproximar-se a la porteria de Bounou. Ho feien sobretot en accions a pilota aturada en què Lázaro i Nagore tornarien a inquietar. Res de seriós. El Girona s'espolsaria aquesta pressió dels aragonesos de la millor manera possible: amb un altre gol. I és que aquest equip si una cosa ha guanyat en aquestes darreres temporades és en qualitat i ara disposa de futbolistes capaços de marcar la diferència. Això és el que va fer amb tres tocs a la mitja hora de joc quan Pedro Alcalá va enviar una passada mil·limètrica per a Portu i el murcià, amb un gran toc, va assistir perquè Borja García afusellés Herrera.

El Girona tenia el partit on volia. Havia estat capaç de fer el més difícil, capigrar el marcador davant un rival intensíssim, i ara jugava més còmode veient com l'Osca tenia dificultats per crear. En canvi, els gironins seguien collant de valent la porteria d'un Sergio Herrera que, amb l'ajuda del travesser, evitaria el tercer gol blanc-i-vermell. Va ser una acció de Granell que va rematar Borja García en posició de davanter centre i el porter va refusar al travesser. El setge dels gironins als darrers minuts de la primera part va ser total a la recerca d'un tercer gol que encarrilés encara més el partit. Aday i Borja García, amb dos llançaments llunyans ho tornarien a provar sense sort.

Traient els primers tres minuts, el Girona havia demostrat ser superior a un Osca amb més ganes que virtuts durant els primers quaranta-cinc minuts. Tot i això, el marcador estava ben obert i el conjunt aragonès ja havia demostrat que en qualsevol acció a pilota aturada generava perill del no-res. Els blaugrana, a més a més van acabar la primera part i començar la segona més pendents de protestar decisions arbitrals que no pas d'atacar.

Mentre l'Osca ho intentava de la mà del seu cervell ofensiu, Samu Sáiz, el Girona començava a arribar amb perillositat quan robava. Aday, en un parell d'ocasions, i Longo, amb una centrada xut, van tornar a ensenyar les urpes. Els locals ho provarien amb dues pilotes que es van passejar gairebé per damunt la ratlla de gol de Bounou que no van trobar rematador. Accions de perill sí però res comparat amb la que va tenir Longo. L'italià va robar la cartera a Jair i es va plantar sol davant Herrera però amb tot al seu favor va fer-se un embolic amb la pilota i no va ser capaç ni de rematar. L'errada va generar tot tipus de befa per part del públic local. Machín veient l'italià fos i fora del partit va decidir rellevar-lo per Alcaraz i així, de passada, donar més consistència al mig del camp.

El final del partit s'acostava i lògicament el setge de l'Osca. Això sí, la victòria del Girona no va perillar en cap moment perquè la defensa blanc-i-vermella es va mostrar molt segura i Bounou va agafar l'única rematada amb perill de l'Osca, a botes d'Urko Vera, del tram final. Tot l'esforç havia valgut la pena i el Girona s'enduia tres punts d'or per consolidar-se en zona d'ascens directe i per començar a obrir forat. Tot rodó.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/11/28/gran-girona-demostracio-victoria-osca/816738.html?utm_source=rss